

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **KOLKOVNA GROUP a. s.**, se sídlem Náprstkova 214/7, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. O-437114/D56153/2012/ÚPV, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Plzeňský Prazdroj, a. s.**, se sídlem U Prazdroje 64/7, Plzeň, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, a **II) KOLKOVNA RESTAURANTS, a. s.**, se sídlem Hradební 761/3, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2017, č. j. 8 A 36/2013 - 170,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2017, č. j. 8 A 36/2013 - 170, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. O-437114/D56153/2012/ÚPV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech v celkové výši 38 600 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného specifikovanému tamtéž. Předseda jí zamítl rozklad stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, č. j. O-437114/D057577/2011/ÚPV, jímž byl zamítnut návrh stěžovatelky na prohlášení kombinované ochranné známky č. 284517 ve znění „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“ za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení

s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění v době rozhodné.

[2] Stěžovatelka napadá platnost této ochranné známky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I) (Plzeňského Prazdroje) zapsané do rejstříku ochranných známek pro seznam služeb zařazených do tříd mezinárodního třídění výrobků a služeb (43) služby zajišťující stravování a podávání nápojů, dočasné ubytování:

z titulu autorských práv k fontu Kolkovna, ve kterém je vyveden text „ORIGINAL RESTAURANT“ (stěžovatelka měla k fontu v rozhodné době výhradní licenci). Podstatou projednávané věci je otázka, zda Plzeňský Prazdroj disponoval sublicencí k užití fontu uvedeným způsobem.

[3] Předseda žalovaného vycházel z toho, že v době zapsání ochranné známky existovala mezi stěžovatelkou a Plzeňským Prazdrojem blízká a bezproblémová spolupráce na budování sítě restaurací typu „PUOR“ (koncepte restaurací Pilsner Urquell Original Restaurant). U těchto restaurací bylo s vědomím stěžovatelky používáno výše vyobrazené označení a z ničeho nevyplývá, že by stěžovatelka v té době považovala podání přihlášky uvedené ochranné známky za závadné či protiprávní. Uzavřel proto, že stěžovatelka udělila Plzeňskému Prazdroji souhlas s užíváním autorského díla – fontu Kolkovna v projektu PUOR, jehož pilířem je i napadená ochranná známka, a nezáleží na tom, že původně šlo o souhlas konkludentní. Za těchto okolností nemohlo dojít k dotčení autorského práva. Předseda žalovaného doplnil, že později vzniklé neshody nemohly být podstatné; cítil-li se stěžovatelka dotčena na svých autorských právech z tohoto důvodu, může se bránit jinými právními prostředky (civilní žalobou).

[4] O následně podané žalobě rozhodl městský soud poprvé rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 36/2013 - 72, který však byl ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 9 As 315/2016 - 103. Ke zrušení prvního rozsudku městského soudu došlo proto, že rozhodl bez jednání, aniž by s tím účastníci vyslovili souhlas. V dalším řízení městský soud již provedl jednání a následně vydal rozsudek, který je předmětem přezkumu v nynějším řízení.

[5] V nyní napadeném rozsudku městský soud nejprve s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2011, č. j. 8 As 25/2011 - 107, zmínil, že předmětem zkoumání žalovaného byla otázka, zda existuje autorské dílo, zda k němu stěžovatelce svědčila autorská práva a zda došlo k jeho dotčení. Stěžovatelka přitom měla dílo označit, doložit, že jí náleží

pokračování

autorská práva (respektive jejich část odvozená od originálních práv autora smluvně), a tvrdit, jak může být autorské dílo užíváním napadené ochranné známky dotčeno.

[6] Následuje pasáž pojednávající o definici autorského díla. Obsahově s ní dále souvisí část odůvodnění zmíněná na samém konci rozsudku (str. 20) označená jako *obiter dictum*, ve které městský soud obecně hovoří o problematice autorskoprávní a jiné ochrany fontu.

[7] Dále městský soud uvedl, že stěžovatelka opírala svůj návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou především o vlastnictví ochranné známky č. 251008:

KOLKOVNA

Vzhledem k tomu, že v době podání žaloby již stěžovatelka nebyla majitelkou ochranné známky KOLKOVNA, městský soud ve svém prvním rozsudku uzavřel a v nynějším rozsudku zopakoval názor, že stěžovatelka nemohla být dotčena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Takové dotčení ani netvrdila.

[8] S ohledem na výše uvedené měl za to, že se má věnovat pouze procesněprávním námitkám stěžovatelky, což také v prvním rozsudku udělal (dle judikatury Nejvyššího správního soudu se lze u žalobce procesně legitimovaného dle § 65 odst. 2 s. ř. s., nikoli dle § 65 odst. 1 s. ř. s., zabývat pouze procesněprávními námitkami). Ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu nicméně dovodil, že se má zabývat také hmotněprávními otázkami, proto v nyní napadeném rozsudku doplnil vypořádání námitek tohoto typu.

[9] Ohledně nich zcela přisvědčil závěrům žalovaného a jeho předsedy. Ve věci sice nebyla prokázána existence výslovné sublicenční smlouvy či výslovného souhlasu, ze kterých by vyplývalo, že Plzeňský Prazdroj je oprávněn k podání ochranné známky s užitím fontu Kolkovna, výše shrnuté skutkové okolnosti nicméně nesvědčí o dotčení autorské díla ve smyslu § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách. Příhláška ochranné známky byla podána v době, kdy spolu stěžovatelka a Plzeňský Prazdroj neměli žádný spor a stěžovatelka až do roku 2011 neučinila žádný právní krok, kterým by ochrannou známkou s užitím fontu Kolkovna zpochybnila.

[10] Podrobně se městský soud zabýval jednotlivými procesními námitkami stěžovatelky.

[11] Nepřisvědčil výtce, dle které správní orgány nepřipustně vycházely z listin v jiném než českém jazyce. Z první skupiny z nich (soudní rozhodnutí) správní orgány vůbec nevycházely, pouze je zmínily v seznamu předložených podkladů. Ze druhé skupiny sice vycházely, obsah těchto dokumentů však byl zřejmý. V jednom případě se jednalo o dokument, jehož původcem byla stěžovatelka [dokument ze dne 22. 2. 2007 s názvem „*Supplement to the negotiation*“ (doplnění k jednání)], ve druhém o dokument, který byl předložen

v anglické i české verzi (e-mailová komunikace ze dne 18. a 19. 6. 2007), ve třetím o výtisk jednoho listu, na němž jsou vyvedena azbukou slova ПИЛЗНЕР ЧЕШСКАЯ ПИВНАЯ (dále jako „PILSNER ČESKÁ HOSPODA“). Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, č. 3239/2015 Sb. NSS, přitom je důkaz cizojazyčnou listinou přípustný, pokud není o jeho obsahu v řízení sporu.

[12] Jako v podstatě důvodnou, avšak nezpůsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, městský soud vyhodnotil námitku, dle které žalovaný porušil zásadu rovnosti účastníků tím, že stěžovatelce nezaslal vyjádření Plzeňského Prazdroje. Městskému soudu je i z jiných řízení známo, že žalovaný ne vždy respektuje právo účastníků řízení být před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady pro rozhodnutí, popř. se k nim vyjádřit. Stěžovatelka však neuvedla, proč tento nesprávný postup žalovaného vedl v jejím konkrétním případě k vydání nezákonného rozhodnutí, že by jí nebylo umožněno uplatnit nějaké skutečnosti, které dosud v řízení nebyly známy a které by mohly podstatně změnit pohled žalovaného na věc.

[13] Předseda žalovaného dle městského soudu nepostupoval nezákonně, pokud s odkazem na zásadu koncentrace nezohlednil podklady, které stěžovatelka předložila společně s rozkladem. Nesprávně sice odkázal na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, protože měl aplikovat speciální úpravu v § 25 zákona o ochranných známkách, která se vztahuje k řízení o námitkách a s ohledem na jednotu správního řízení také na odvolací řízení (je-li koncentrováno prvostupňové řízení, nelze nové skutečnosti či důkazy předkládat ani v odvolacím řízení). Uvedené pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[14] Jako nedůvodnou vyhodnotil i námitku, dle které žalovaný nepřípustně vycházel z důkazů, které nebyly navrženy účastníky (konkrétně mělo jít o internetové stránky Plzeňského Prazdroje). Postup žalovaného nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť internetové stránky jsou volně přístupnými informacemi.

II. Obsah kasační stížnosti

[15] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu jeho celkové nesrozumitelnosti. Dle jejího názoru není zřejmé, zda městský soud setrvává na svých závěrech z prvního rozsudku, na několika místech zaměňuje práva z ochranné známky a autorská práva, nejprve hodnotí hmotněprávní námitky, pak procesněprávní, pak se zase vrací k hmotněprávním. Není zcela jasné, zda považuje stěžovatelku za aktivně legitimovanou podle § 65 odst. 2 s. ř. s. nebo podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[16] Městský soud dle stěžovatelky zcela nepochopil, o co ve věci šlo. Opakovaně zjišťoval okolnosti týkající se vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA, přestože se stěžovatelka nedomáhala prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z titulu vlastnictví této ochranné známky, ale z titulu autorských práv k fontu Kolkovna. O ochranné známce KOLKOVNA se v návrhu zmiňovala pouze pro ilustraci, aby podpořila své tvrzení, že jí svědčí práva k fontu (zmíněná ochranná známka některá písmena fontu obsahuje). O nepochopení problematiky dále svědčí zmínka na str. 18 napadeného rozsudku, kde městský soud uvedl, že je font Kolkovna chráněn ochrannou známkou KOLKOVNA. Naprosto zmateně pak působí pasáž, kde městský soud označuje ochrannou známkou KOLKOVNA za tu, která byla v nynější věci napadena (str. 12 rozsudku).

[17] Stěžovatelka má za to, že ve věci byly naplněny podmínky pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách. Font

pokračování

Kolkovna je autorským dílem, k čemuž dospěl i žalovaný, a související odůvodnění městského soudu, uvedené *obiter dictum*, je zcela nadbytečné a irrelevantní. Stěžovatelka byla ve správním řízení aktivně legitimovaná, neboť jí na základě výhradní licence udělené autorem díla svědčí autorská práva. Dostatečně také tvrdila dotčení svých autorských práv, se kterým citované ustanovení počítá. Právo užít dílo (společně s právem zakázat užití třetím osobám) je esenciálním autorským právem, proto pokud nebude udělen souhlas s užitím, půjde o dotčení těchto práv vždy. V těchto případech přitom postačí tvrzení, že subjekt autorských práv nemá zájem a nesouhlasí s užíváním fontu třetími osobami, jak to stěžovatelka učinila.

[18] V této souvislosti konkrétně označuje rozporné části odůvodnění napadeného rozsudku. Na str. 11 městský soud přejal argumentaci stěžovatelky prezentovanou na ústním jednání, dle které se § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách nepochybně vztahuje i na dotčení autorských práv (nejen dotčení autorského díla v úzkém slova smyslu, pozn. NSS), byť zákonná formulace není příliš šťastná. Na str. 13 naopak uvedl, že účelem citovaného ustanovení není ochrana autorských práv, ale ochrana autorského díla jako takového.

[19] S názorem uvedeným na str. 13 napadeného rozsudku, který zastává také žalovaný, stěžovatelka dále polemizuje. Byť citované ustanovení explicitně nehovoří o možném dotčení autorských práv, ale autorského díla, úprava nepochybně směřuje k širšímu významu. Pokud by tomu tak nebylo, v zákoně by to jistě bylo uvedeno a aktivně legitimovaná osoba by byla definovaná jinak než osoba, *kteřé náleží práva k autorskému dílu*. Také odborná literatura počítá s tím, že aktivně legitimovaným subjektem není jen autor díla, ale také osoby s odvozenými právy, což by při výkladu žalovaného nedávalo smysl. Je navíc otázkou, proč by se žalovaný správní orgán a městský soud věci dále zabývaly, pokud by uvedený úzký výklad zastávaly.

[20] K podstatě věci – otázce spolupráce mezi zmíněnými subjekty a udělení sublicence (souhlasu) s užitím díla, stěžovatelka předně namítá, že není zřejmé, kdy městský soud prezentuje vlastní názor a kdy názor žalovaného. Žalovaný dospěl (na rozdíl od soudu) k jakési konstrukci, dle které stěžovatelka udělila Plzeňskému Prazdroji sublicenci, byť ne písemně. Městský soud se k této otázce přezkoumatelně nevyjádřil a stěžovatelka proto v kasační stížnosti opakuje žalobní body.

[21] Má za to, že ve správním řízení unesla své důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že jí svědčí autorská práva k fontu Kolkovna a že ochrannou známkou jsou tato autorská práva dotčena (viz bod [17] tohoto rozsudku). Pokud tedy Plzeňský Prazdroj tvrdil, že disponoval souhlasem s užitím fontu, bylo na něm, aby toto tvrzení prokázal. Podle stěžovatelky k tomu nedošlo.

[22] Vyjadřuje se k podkladům, ze kterých žalovaný při svých skutkových závěrech vycházel, a zpochybňuje jejich důkazní hodnotu a obsah. Namítá, že zachycují pouze vyjádření Plzeňského Prazdroje, nikoli její (manuál PUOR), že se jedná o nepodepsané, případně i nedatované dokumenty (manuál PUOR, listina „doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007, výtisk jednoho listu s textem PILSNER ČESKÁ HOSPODA), že nevypovídají o spolupráci s Plzeňským Prazdrojem, natož o udělení souhlasu s užitím fontu v ochranné známce (hlavička e-mailové zprávy ze dne 28. 2. 2007 s předmětem „*Supplement to negotiation* Kolkovna“, listina „doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007), jedná se o dokumenty z doby po zapsání ochranné známky (manuál PUOR, e-mailová komunikace z 18. a 19. 6. 2007) či o listiny v cizím jazyce (e-mailová komunikace z 18. a 19. 6. 2007, výtisk jednoho listu s textem PILSNER ČESKÁ HOSPODA).

[23] K e-mailové komunikaci z 18. a 19. 6. 2007 dále namítá, že označení předmětu e-mailu jako „souhlas s použitím ochranné známky PUOR“, případně „*letter of consent*“, je irrelevantní, protože jej členům představenstva žalobkyně posílal manažer Plzeňského Prazdroje. Uvádí, že korespondence se vůbec netýká napadené ochranné známky, je v ní pouze neurčitě uvedeno „něco v tom smyslu, že osoba zúčastněná na řízení podala (blíže neurčené) mezinárodní ochranné známky PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT.“ Jde o otevírání restaurací v zahraničí, zejména Ruské federaci, a nelze z ní tedy dovozovat souhlas s registrací ochranné známky. Pan Ch. (dřívější člen představenstva stěžovatelky, který se komunikace účastnil) nebyl oprávněn samostatně zastupovat stěžovatelku a k ochranným známkám se nijak nevyjadřoval. Stěžovatelce není zřejmé, proč by také byl v této komunikaci udělován souhlas znovu, pokud byl podle Plzeňského Prazdroje udělen již dříve při registraci ochranné známky.

[24] Stručně se vyjadřuje také k dalším podkladům napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se vztahují k nesporným skutečnostem nebo se nejedná o důkazy, ze kterých by předseda žalovaného vycházel, jsou tyto zmínky pro věc nepodstatné a Nejvyšší správní soud je pro nadbytečnost nerekapituluje.

[25] Zásadní je naopak stěžovatelčino vyjádření se ke způsobu hodnocení důkazů žalovaným. Nesouhlasí s tím, že by některý z důkazů (byť nepřímo) dokládal udělení sublicence k použití fontu v ochranné známce. K tomu by bylo potřeba aktivního jednání stěžovatelky, nelze jej proto dovozovat z toho, že se zaměstnanec Plzeňského Prazdroje v e-mailové komunikaci zmínil o podání přihlášek mezinárodních ochranných známek (tedy nikoli napadené ochranné známky), nebo ze skutečnosti, že stěžovatelka po dobu téměř pěti let nepodala návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou.

[26] Závěry žalovaného ohledně udělení sublicence považuje za nepřezkoumatelné. Ve vykonstruované nepísemné licenční smlouvě není specifikován účel ani rozsah smlouvy (územní ani časový), není zřejmé, jakým konkrétním úkonem stěžovatelky měl být souhlas udělen, jak byl vymezen předmět souhlasu (sublicence), jaká byla odměna, případně protiplnění. Určení díla a projev vůle k poskytnutí díla jsou přitom nepominutelnými náležitostmi licenční smlouvy a absence ujednání o ceně či o způsobu jejího určení způsobuje neplatnost. Rozsah sublicence byl v nynější věci zcela stěžejní, výslovně však nikde sjednán nebyl (stěžovatelka ostatně popírá, že by jakoukoli sublicenční smlouvu uzavřela) a dovozovat jej z účelu smlouvy [viz § 50 odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění v době rozhodné] nelze, neboť účel smlouvy nebyl prokázán. Pokud by stěžovatelka připustila existenci sublicenční smlouvy, navrhuje postupovat podle § 50 odst. 3 autorského zákona, jehož aplikace udělení sublicence pro ochrannou známku prakticky vylučuje.

[27] Shrnuje, že je jí nepřípustně kladeno k tíži, že se proti napadené ochranné známce nebránila cestou námitek proti zápisu ochranné známky nebo dřívějším návrhem na prohlášení neplatnosti. Nynější návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou byl podán v souladu se zákonem a ze žádného podkladu navíc nejde usoudit, že by o zápisu ochranné známky dříve věděla. Podotýká také, že proti neoprávněnému používání fontu Kolkovna se ohrazovala již v roce 2008.

[28] Za neodůvodněný a neakceptovatelný považuje závěr, dle kterého má ve své situaci využít civilní žalobu. Zákon o ochranných známkách umožňuje napadnout platnost ochranné známky z titulu autorských práv a je na jejím rozhodnutí, jaké prostředky použije za účelem ochrany svých práv. Navíc pokud městský soud dospěl k závěru, že nebyl prokázán sublicenční vztah, pak není správně vyhodnocena otázka dotčení majetkových autorských práv stěžovatelky.

pokračování

[29] Na závěr namítá, že správní řízení bylo zatíženo vadami, a vysvětluje, proč považuje za nesprávný závěr městského soudu, dle kterého nedostatky v postupu žalovaného neměly vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí.

[30] Předseda žalovaného měl zohlednit důkazní prostředky, které přiložila k rozkladu. Reagovala jimi na vyjádření Plzeňského Prazdroje, přičemž žalovaný tato vyjádření nezasílá a nevyzývá k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, čímž porušuje zásadu slyšení a rovnosti účastníků. Za těchto okolností nebyly splněny podmínky k aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu (koncentrace řízení).

[31] Související poukaz městského soudu na speciální úpravu § 25 zákona o ochranných známkách je dle stěžovatelky zcela mimoběžný, neboť se vztahuje na námitkové řízení, nikoli na řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti.

[32] Dále uvádí, že odvolací správní orgán je povinen přezkoumat zákonnost prvostupňového rozhodnutí bez ohledu na námitky (§ 89 odst. 2 správního řádu). Dle jejího názoru tvrzení a důkazy v rozkladu svědčí o nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, předseda žalovaného je tedy měl zohlednit také s ohledem na citovanou úpravu správního řádu.

[33] Konečně uvádí, že žalovaný vycházel z podkladů, které nebyly opatřeny překladem do českého jazyka, což je v rozporu s § 16 správního řádu. Je sice pravda, že některé z cizojazyčných dokumentů žalovaný nezohledňoval, avšak především proto, že se jednalo o rozhodnutí cizích soudů. Jiným cizojazyčným dokumentům naopak význam přikládal (e-mailová komunikace z 28. 2. 2007, listina „doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007, e-mailová komunikace z 18. a 19. 6. 2007, výtisk jednoho listu s textem PILSNER ČESKÁ HOSPODA), což městský soud buď pominul, nebo bagatelizoval. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, dle jehož závěrů představuje uvedená situace podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[34] Navrhuje zrušení napadeného rozsudku i obou správních rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení městskému soudu.

III. Vyjádření žalovaného

[35] Dle žalovaného bylo prokázáno, že mezi stěžovatelkou a Plzeňským Prazdrojem existovala v rozhodné době shoda na podobě označení restaurací v rámci projektu PUOR, a nelze tedy konstatovat, že by došlo k dotčení autorských práv stěžovatelky vyplývajících z výhradní licenční smlouvy. Z předložených podkladů (zejména manuálu PUOR) navíc vyplývá, že stěžovatelka Plzeňskému Prazdroji udělila souhlas s užitím fontu v rámci projektu, a nezáleží na tom, že původně byl souhlas pouze konkludentní. Neshody, které vznikly až po zapsání ochranné známky, nejsou pro věc podstatné a lze je řešit podle předpisů na ochranu práv autorských.

[36] Dále žalovaný uvádí, že účelem § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách není ochrana práva autorského, ale ochrana díla jako takového např. před snížením hodnoty díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona, k níž by mohlo dojít v důsledku jeho rozmělnění či užití jako označení užívaného v obchodní sféře. Pokud by uvedené ustanovení směřovalo k ochraně před porušením autorských práv, mělo by toto porušení jiné důsledky, pokud by k zásahu

do autorských práv došlo jeho užitím v ochranné známce nebo jiným užitím díla. V nynější věci stěžovatelka vymezila předmět řízení tak, že jako držitelka výhradní licence nemá zájem na neoprávněném užívání autorského díla jinými osobami. Nečiní tedy rozdíl mezi dotčením autorského díla a dotčením majetkových autorských práv.

[37] K poukazu městského soudu na změny vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA dodává, že se jedná o podpůrnou úvahu: pokud byla již v dřívější době zapsaná ochranná známka, jejíž text je vyveden ve fontu Kolkovna, a stěžovatelka proti zápisu takové ochranné známky nebrojila, nemůže se použití písma v ochranné známce projevit jako dotčení díla.

[38] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Vyjádření Plzeňského Prazdroje

[39] Plzeňský Prazdroj především namítá, že stěžovatelka netvrdila konkrétní dotčení veřejných subjektivních práv, jelikož svůj návrh opírá výlučně o dotčení majetkových autorských práv, tedy práv soukromých.

[40] Zdůrazňuje, že z předložených důkazů nevyplývá žádné dotčení stěžovatelčiných autorských práv, naopak. Ještě několik let po podání přihlášky ochranné známky bez problémů spolupracovali, stěžovatelka žádné dotčení nepocítovala a přinejmenším konkludentně projevila souhlas s užitím fontu Kolkovna v projektu PUOR. Navíc již v té době věděla nebo minimálně měla vědět, že Plzeňský Prazdroj vlastní napadenou ochrannou známku, a to s ohledem na intabulační princip, který se ve vztahu k zapsaným ochranným známkám uplatňuje. Stěžovatelka svoji argumentaci zakládá na absenci písemné sublicenční smlouvy, jejíž existenci však zákon nevyžaduje.

[41] Plzeňský Prazdroj má za to, že stěžovatelka zvolila na ochranu svých práv nevhodný institut; buď se měla pokusit vyřešit věc smírně, nebo podat civilní žalobu. Mohla se domáhat např. toho, aby se Plzeňský Prazdroj zdržel dalšího užívání napadené ochranné známky s účinky *ex nunc*. Je ale z povahy věci vyloučeno, aby byla ochranná známka postupem podle § 32 a násl. zákona o ochranných známkách zneplatněna s účinky *ex tunc*, když byla zapsána v souladu s právem.

[42] Důkazy byly vyhodnoceny správně, jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Stěžovatelka naopak důkazy z jejich vzájemné souvislosti vytrhává, např. když se vyjadřuje k manuálu PUOR tak, jako by žalovaný stavěl pouze na něm. Podstatné byly i důkazy z doby po zápisu ochranné známky, pokud vypovídaly o rozhodných skutečnostech. Z těch mj. vyplynulo, že stěžovatelka nejenže proti užívání ochranné známky nic nenamítala, ale dokonce si ještě pochvalovala spolupráci v projektu PUOR.

[43] Byla to stěžovatelka, koho tížilo důkazní břemeno ohledně dotčení autorského díla, a neunesla jej. Plzeňskému Prazdroji nelze přičítat k tíži, že nepředložil souhlas stěžovatelky v listinné podobě, když nebyl udělen v písemné formě.

[44] Stěžovatelka navíc byla povinna doložit, že došlo k dotčení autorského díla jako takového, tedy např. že byla dotčena jeho majetková či jiná hodnota. Z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách je přitom zřejmé, že zákonodárce mezi dotčením práv a dotčením díla jako takového pečlivě rozlišuje. V písmenech h), j) nebo k) výslovně spojuje aktivní legitimaci navrhovatele s dotčením práv, na rozdíl od písm. i) aplikovaného v nynější věci. Dotčení autorského díla ale ani netvrdila.

pokračování

[45] Plzeňský Prazdroj se neztotožňuje s tím, že správní řízení bylo stíženo procesními vadami, a dodává, že stěžovatelka ani nedokládá, jak by jí tvrzené vady mohly ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí, potažmo rozsudku.

[46] Přípustnost důkazů předložených s rozkladem byla vyhodnocena v souladu s koncentrační zásadou v § 82 odst. 4 správního řádu a stěžovatelka navíc ignoruje, že předseda žalovaného je přesto vzal v potaz (viz str. 12 napadeného rozhodnutí).

[47] Jediné cizojazyčné dokumenty, ze kterých žalovaný vycházel, byly e-mailové komunikace mezi Plzeňským Prazdrojem a stěžovatelkou a související dokumenty. O obsahu takových dokumentů nemohlo být z povahy věci sporu, a proto jimi bylo možné provést dokazování.

[48] Žalovaný dostatečně šetřil právo stěžovatelky být slyšen a zásadu rovnosti účastníků. Nemá zákonnou povinnost přeposílat stěžovatelce vyjádření dalších osob a stěžovatelce ostatně nic nebránilo v tom, aby si jakékoli vyjádření opatřila při nahlížení do spisu nebo aby o jeho zaslání požádala, což se ostatně stalo a žalovaný této žádosti vyhověl.

[49] Na závěr vyjadřuje přesvědčení, že napadený rozsudek je dostatečně odůvodněný a srozumitelný. Stěžovatelka konkrétně neuvádí, které její námitky neměly být vypořádány, a i kdyby se městský soud nevyjádřil ke každému jednotlivému argumentu, nebylo to ještě možné považovat za vadu napadeného rozsudku, natož s vlivem na jeho zákonnost. Z odůvodnění jako celku vyplývá, proč městský soud žalobu zamítl.

[50] K jednotlivým námitkám stěžovatelky ohledně přezkoumatelnosti rozsudku uvádí následující. Městskému soudu nelze vyčítat, že se okrajově zabýval významem ochranné známky KOLKOVNA, protože stěžovatelka o něj do jisté míry opřela svůj původní návrh. Z napadeného rozsudku jasně vyplývá, že městský soud se nyní zabýval také hmotněprávními námitkami, na rozdíl od rozsudku prvního. Je z něj také patrné, proč dle městského soudu nebyly splněny podmínky § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách: ze shodných důvodů, jakými byl veden předseda žalovaného. Pasáž týkající se fontu jako autorského díla byla uvedena pouze *obiter dictum*.

[51] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V. Replika stěžovatelky

[52] Na vyjádření žalovaného a Plzeňského Prazdroje reagovala stěžovatelka replikou, v níž převážně opakuje či upřesňuje výše uvedenou argumentaci. Nově se vyjadřuje ke dvěma tvrzením Plzeňského Prazdroje: jednak o tom, že v řízení konkrétně nenamítala dotčení žádných svých veřejných subjektivních práv, jednak k jeho poukazu na intabulační princip.

[53] K prvnímu uvádí, že pokud zákon o ochranných známkách umožňuje určitým subjektům brojit proti zápisu ochranné známky do veřejného rejstříku, je výkon těchto práv jejich veřejným subjektivním právem, jak vyplývá i z judikatury. Bylo by ostatně nesmyslné, aby část účastníků správního řízení podávala proti správnímu rozhodnutí žalobu podle soudního řádu správního a část se bránila v civilním řízení soudním.

[54] Druhé tvrzení označuje za zcestné, rozporné se zákonem i relevantní judikaturou. Zaprvé, strpění dle ustálené judikatury předpokládá vědomost navrhovatele (tedy stěžovatelky) o užívání napadené ochranné známky. Zadruhé, námitka strpění dle § 12 zákona o ochranných známkách

vůbec nemůže být v nynější věci důvodná, neboť návrh na prohlášení neplatnosti byl podán ve lhůtě pěti let od zveřejnění zápisu napadené ochranné známky.

VI. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[55] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[56] Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[57] Předmětem přezkumu správních soudů bylo rozhodnutí ve věci návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. i) téhož zákona. Podle těchto ustanovení žalovaný prohlásí ochrannou známku za neplatnou v řízení zahájeném na návrh osoby, *které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přiblašovaného označení dotčeno.*

[58] Žalovaný i městský soud z těchto ustanovení a stěžovatelkou podaného návrhu správně dovodili, že předmětem správního řízení bylo posouzení: (i.) zda je font Kolkovna autorským dílem, (ii.) zda stěžovatelce náleží autorská práva k tomuto dílu a (iii.) zda může být dílo užíváním ochranné známky dotčeno (viz také citovaný rozsudek sp. zn. 8 As 25/2011).

[59] V nynější věci není mezi žalovaným a stěžovatelkou sporu o tom, že odpověď na první dvě otázky je kladná. S ohledem na dispoziční zásadu, kterou je soudní řízení správní ovládáno (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.), je třeba vycházet z toho, že font Kolkovna je autorským dílem, ke kterému stěžovatelce náležela autorská práva na základě výhradní licenční smlouvy uzavřené s autorem.

[60] Podstatou věci bylo posouzení, zda může být dílo (font Kolkovna) dotčeno užíváním ochranné známky, jejíž součástí je i text ORIGINAL RESTAURANT vyvedený v tomto fontu. S ohledem na tvrzení účastníků správního řízení se jeho těžištěm stala otázka, zda stěžovatelka udělila Plzeňskému Prazdroji sublicenci, respektive souhlas k užití fontu v ochranné známce. Zabývá se jí podstatná část napadeného správního rozhodnutí.

[61] Byť je podstata sporu vymezena poměrně jasně, nedostatkem soudního řízení se stalo, že do něj bylo v důsledku zmateného postupu rozhodujícího senátu soudu vneseno mnoho nepodstatných otázek. Výsledkem toho je rozsudek, který se obsáhle vyjadřuje k něčemu, k čemu vůbec nemusel, a k jádru věci naopak prezentuje pouze strohé vyjádření. „Rozmělnění“ věci lze ostatně velmi dobře ilustrovat na rozšíření argumentace stěžovatelky: namísto čtyř stran věcných námitek v žalobě čítá kasační stížnost 20 stran námitek reagujících kromě podstaty věci také na nadbytečné části napadeného rozsudku či vyjádření Plzeňského Prazdroje.

[62] Nejvyšší správní soud se dále musí pozastavit nad zmíněnou zmateností napadeného rozsudku. V některých případech není na první pohled dostatečně zřejmé, jak na sebe jednotlivé části navazují, zda městský soud prezentuje své úvahy, nebo argumenty účastníků, jestli se jedná o část odůvodnění „aktuální“, nebo „neaktuální“ pozůstatek prvního rozsudku, a v některých případech není vůbec jisté, zda skutečně nesprávně neuchopil předmět řízení, jak namítá stěžovatelka.

pokračování

[63] S ohledem na to předně hodnotil, zda napadený rozsudek je přezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Po důkladném zvážení dospěl ke kladnému závěru. Při znalosti věci a pečlivém čtení lze napadenému rozsudku porozumět, o čemž ostatně svědčí jeho shrnutí v naraci. Porozumět se evidentně podařilo také stěžovateli, žalovanému i Plzeňskému Prazdroji, neboť na odůvodnění městského soudu věcně reagují. Přestože tedy jsou v napadeném rozsudku pasáže zcela nadbytečné a pohybující se na samé hranici přezkoumatelnosti, obsahuje také části, které jsou relevantní, alespoň stručně odůvodněné, účastníci řízení i Plzeňský Prazdroj se k nim vyjadřují a Nejvyšší správní soud je proto může přezkoumat. Rozhodl se proto částečně odhlédnout od nadbytečných pasáží a optikou kasačních námitek přezkoumat podstatné části napadeného rozsudku. Opačný postup by byl za popsanych okolností formalistický a v konečném důsledku by nevedl k ničemu jinému než k dalšímu prodlužování soudního řízení, přičemž s ohledem na dosavadní průběh tohoto řízení nelze vyloučit ani opakující se zmatený postup soudu.

[64] K jednotlivým námitkám přezkoumatelnosti se podrobněji vyjadřuje níže v souvislosti s řešením věcných námitek.

VI. a) Aktivní procesní legitimace stěžovatelky, pravomoc správních soudů

[65] Městský soud se v napadeném rozsudku poměrně obsáhle zabýval otázkou procesní legitimace stěžovatelky k podání žaloby (zřejmě s ohledem na vyjádření Plzeňského Prazdroje k žalobě). Na str. 13 uvádí, že stěžovatelka návrh na neplatnost opřela o vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA a dotčení svých autorských práv, že nemohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech z titulu vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA, protože v době podání žaloby už nebyla její majitelkou, a dotčení jiných veřejných subjektivních práv dostatečně konkrétně netvrdila. Ze str. 14 rozsudku pak vyplývá názor městského soudu, dle kterého je stěžovatelka procesně legitimovaná nikoli podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale podle jeho odst. 2, a proto se zabýval jen jejími procesními námitkami. Na str. 18 doplňuje, že jej Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zavázal zabývat se všemi námitkami stěžovatelky, tedy i těmi hmotněprávními, v důsledku čehož je vypořádal.

[66] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatelky, dle kterého jsou uvedené pasáže v rozporu. Z napadeného rozsudku totiž lze vyčíst, že v první části městský soud prezentoval svůj původní názor na procesní legitimaci stěžovatelky, který však následně přehodnotil, protože měl za to, že je vázán opačným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tento postup sice není vhodný, protože snižuje srozumitelnost rozsudku a ztěžuje orientaci v něm, nelze ale říci, že by rozsudek byl z tohoto důvodu rozporný. Městský soud pouze zachytil vývoj svých úvah a lze zjistit, které z nich nakonec převážily.

[67] Jiným problémem je, že městský soud odvíjel změnu závěru o procesní legitimaci od závazného právního názoru, ke kterému ho však Nejvyšší správní soud nezavázal. Zrušovacím důvodem prvního rozsudku bylo výlučně to, že městský soud rozhodl bez jednání, aniž by s tím účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud sice zmínil, že se městský soud v dalším řízení vypořádá se všemi uplatněnými žalobními body, s ohledem na povahu zrušovacího důvodu a na obecnost této zmínky však nelze mít za to, že by přezkoumával poměrně obsáhlé odůvodnění městského soudu k procesní legitimaci stěžovatelky a že by jej vázal závazným právním názorem. Nešlo tedy skutečně o nic jiného než o to, aby městský soud v dalším řízení nařídil jednání, vydal nový rozsudek a v něm se vypořádal se žalobními body.

[68] Nepřesná představa městského soudu nicméně vedla k tomu, že dospěl k zákonnému závěru ohledně procesní legitimace stěžovatelky a správně se zabýval nejen procesními, ale také hmotněprávními námitkami. Tato paradoxní situace vedla k tomu, že Nejvyšší správní soud mohl napadený rozsudek věcně přezkoumat.

[69] O tom, že stěžovatelka je procesně legitimovaná k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemá Nejvyšší správní soud pochyb.

[70] Podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí: *(1) Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. (2) Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.*

[71] Aktivní legitimace k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena tvrzením o přímém dotčení právní sféry žalobce, a to bez ohledu na jeho účastenství ve správním řízení (srovnej zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS, a ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS). Podle § 65 odst. 2 je aktivně legitimována osoba, která sice netvrdí dotčení ve výše uvedeném smyslu, ale byla účastníkem správního řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 3 As 56/2007 - 108). Žalobci aktivně legitimovaní podle § 65 odst. 2 s. ř. s. jsou nicméně omezeni v rozsahu a důvodech, z nichž mohou napadat rozhodnutí správního orgánu. Toto omezení je definováno jako „*práva, která jemu přísluší*“. Vzhledem k tomu, že takovému žalobci nenáleží hmotná práva, je oprávněn namítat toliko porušení svých procesních práv.

[72] Žaloba podaná v nynější věci obsahuje tvrzení o přímém dotčení hmotných práv. Stěžovatelka se domáhá zrušení napadeného správního rozhodnutí proto, že užíváním ochranné známky mohou být dotčena její autorská práva k fontu Kolkovna. Vzhledem k tomu, že část textu ochranné známky „ORIGINAL RESTAURANT“ je vyvedena v tomto fontu a stěžovatelka k němu měla v rozhodné době výhradní licenci, jedná se o tvrzení dostatečně konkrétní: je jasné, že (případným) nedovoleným užíváním autorského díla jsou dotčena autorská práva osoby, která má k dílu výhradní licenci.

[73] Důvody, které městský soud původně vedly k opačnému závěru a které částečně korespondují s názorem Plzeňského Prazdroje, jsou liché.

[74] Předně, původní úvahy městského soudu nejsou vůbec vedeny v intencích, ve kterých by se mělo pohybovat rozlišování aktivní legitimace dle citovaných ustanovení. V obou uvedených případech totiž žalobce v žalobě tvrdí dotčení svých veřejných subjektivních práv, rozdíl je ten, že u odstavce 1 jde o přímé dotčení ve sféře hmotněprávní, které u odstavce 2 chybí. Pokud by žalobce nebyl dotčený na žádných svých veřejných subjektivních právech, nebyl by legitimován ani podle odstavce 2.

[75] Městský soud se inspiroval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 9 As 101/2015 - 53. Tento rozsudek obsahuje obecná východiska, aplikovatelná i pro nynější věc, městský soud z nich však dovedl totožné důsledky v jiné skutkové situaci. Odkazovaným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí městského soudu proto, že vypořádal hmotněprávní námitky žalobce, přestože byl legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Také

pokračování

v odkazované věci šlo o přezkum správního rozhodnutí předsedy žalovaného, byť ve věci návrhu na zrušení ochranné známky, nikoli prohlášení její neplatnosti. Situace však byla diametrálně odlišná proto, že se jednalo o návrh třetí osoby podaný podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, který může podat kdokoli, přičemž žalobce v žalobě netvrdil, že by napadené rozhodnutí zakládalo, měnilo, rušilo nebo závazně určovalo jeho práva a povinnosti. Tento žalobce tedy byl, na rozdíl od stěžovatelky, legitimován k podání žaloby výlučně z důvodu svého účastenství ve správním řízení, tj. podle § 65 odst. 2 s. ř. s.

[76] Nejvyšší správní soud se také musí vyjádřit k základnímu východisku, ze kterého městský soud původně dovozoval absenci dotčení práv stěžovatelky. Městský soud své úvahy odvíjel především od toho, že stěžovatelka návrh na prohlášení neplatnosti odvíjela především od vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA, v době podání žaloby však již nebyla její majitelkou. Vlastnictví této ochranné známky však nebylo vůbec podstatné. Stěžovatelka namítala neplatnost napadené ochranné známky z důvodu dotčení svých autorských práv a ochrannou známkou KOLKOVNA zmínila ve svém návrhu pouze pro dokreslení skutkového stavu, s čímž ostatně pracoval i předseda žalovaného. Za těchto okolností se městský soud ochrannou známkou KOLKOVNA nemusel zabývat, v žádném případě ale neměl vycházet z toho, že stěžovatelka opírala svůj návrh zejména o vlastnictví této ochranné známky (viz str. 13 odst. 1 napadeného rozsudku), to jednoduše není pravda. Pokud tak snad činil proto, že se domníval, že ochrannou známkou KOLKOVNA je chráněn font Kolkovna, jak by se mohlo jevit z jiné části rozsudku (str. 18 odst. 5), je tato úvaha chybná. Ochrannou známkou je chráněno označení zobrazené v bodě [7] tohoto rozsudku, nikoli font. Pasáže o vlastnictví ochranné známky se tedy míjejí s podstatou nynější věci a v napadeném rozsudku jsou zcela nadbytečné.

[77] Plzeňský Prazdroj dále zpochybňuje závěr o procesní legitimaci stěžovatelky tím, že v žalobě nenamítala dotčení veřejných subjektivních práv, ale pouze práv soukromých.

[78] K tomu je předně potřeba uvést, že tvrzení Plzeňského Prazdroje se ve skutečnosti netýká procesní legitimace stěžovatelky (viz výše), ale pravomoci správních soudů rozhodnout v nynější věci. Zatímco správní soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.), soudní ochrana ve vztahu k rozhodovací činnosti správních orgánů v soukromoprávních věcech je realizována v občanském soudním řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pravomoc soudu je přitom z povahy věci základní podmínkou řízení.

[79] Povaha správních rozhodnutí vydávaných v souvislosti s registrací, zrušením či prohlášením neplatnosti ochranné známky byla judikaturou řešena. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, již v roce 2004 dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí přihlášky ochranné známky do rejstříku ochranných známek ani rozhodnutí o námitkách proti takovému zápisu nejsou rozhodnutími v soukromoprávní věci a že o žalobách proti takovým rozhodnutím jsou příslušné rozhodnout správní soudy (viz usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 102/2003 - 13, č. 395/2004 Sb. NSS, a usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 104/2003 - 13, č. 396/2004 Sb. NSS). V pozdější rozhodovací činnosti hodnocení povahy těchto a dalších souvisejících rozhodnutí nečinilo potíže a jsou ve správním soudnictví standardně přezkoumávány, včetně rozhodnutí o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách (srovnej např. citovaný rozsudek sp. zn. 8 As 25/2011 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 164/2012 - 40, ze dne 19. 3. 2014, č. j. 1 As 11/2014 - 33).

[80] Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod, aby se v nynější věci odchyloval od ustálené soudní praxe, ostatně ani Plzeňský Prazdroj k tomu neprezentuje přesvědčivé důvody. Skutečnost, že motivací subjektu k podání návrhu na zahájení řízení je v konečném důsledku ochrana jeho soukromých subjektivních práv, nemůže být sama o sobě rozhodující. Tato situace ostatně ani není neobvyklá, typicky lze poukázat na stavební věci. Není také možné, jak výstižně podotýká stěžovatelka, aby proti totožnému správnímu rozhodnutí (výroku) existovaly dvě cesty soudní obrany: civilní žaloba pro neúspěšného navrhovatele a správní žaloba pro vlastníka ochranné známky, jehož ochranná známka byla prohlášena za neplatnou.

VI. b) Procesní vady správního řízení

[81] Poté, co Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek je přezkoumatelný a městský soud (nakonec) vycházel ze správního názoru o procesní legitimaci stěžovatelky, přistoupil k vypořádání kasačních námitek stěžovatelky týkajících se věci samé. Předně se zabýval těmi, které se týkají procesních vad správního řízení.

[82] Stěžovatelka vznáší námitky zejména proti tomu, že žalovaný nezohlednil důkazy, které navrhla v rozkladu a kterými reagovala na vyjádření Plzeňského Prazdroje. Toto vyjádření jí přitom nebylo dosláno a nebyla ani vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Městský soud se vypořádal s každým dílčím pochybením zvlášť a dospěl závěru, že žádné z nich nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[83] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v rozkladovém řízení se uplatňuje zásada koncentrace podle § 82 odst. 4 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu, dle kterých k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v rozkladu nebo v průběhu rozkladového řízení, se přihlédne jen tehdy, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve. Poukaz městského soudu na zvláštní úpravu v § 25 zákona o ochranných známkách je mylný, protože toto ustanovení se vztahuje k řízení o námitkách proti zápisu ochranné známky, nikoli k řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti. Pro něj takováto zvláštní úprava neexistuje a subsidiárně se proto použije správní řád.

[84] Důležitější je však to, že městský soud zcela nepostihl podstatu stěžovatelčiny argumentace. Její tvrzení nebyla izolovaná a nechyběl v nich poukaz na to, že chybný postup žalovaného a jeho předsedy mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jejich smysl je v souvislosti: stěžovatelka zejména namítá, že předseda žalovaného nemohl odmítnout nové důkazní návrhy za situace, kdy jimi reagovala na tvrzení a podklady předložené Plzeňským Prazdrojem, se kterými ji žalovaný neseznámil, respektive ji nevyzval k tomu, aby se s nimi seznámila v intencích § 36 odst. 3 správního řádu. Absence výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (výzva ve spise jednoznačně není), případně doslání vyjádření Plzeňského Prazdroje (jehož existence je sporná, jelikož ve spise se v reakci na žádost stěžovatelky nachází přípis, se kterým jí mělo být vyjádření zasláno, chybí ale doručka, viz č. l. 21), by ještě nemusela mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz § 78 odst. 1 s. ř. s., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS). Pokud však došlo k procesnímu pochybení a stěžovatelka tvrdí, že v důsledku toho navrhla některé důkazy teprve v rozkladu, nelze tyto důkazní návrhy odmítnout prostým poukazem na koncentraci řízení. Takový postup by v konečném důsledku znamenal, že stěžovatelce jde k tíži nezákonný procesní postup žalovaného.

[85] Pro posouzení důvodnosti stěžovatelčiny námitek však bylo nakonec stěžejní, že žádné z uvedených pochybení skutečně nemělo na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, byť z jiných důvodů, než se domníval městský soud. Žalovaný sice aktivně nevytvořil stěžovatelce prostor

pokračování

k seznámení se s podklady, je ale zřejmé, že se s nimi musela v průběhu správního řízení seznámit, protože v rozkladu polemizovala s vyjádřením Plzeňského Prazdroje a podrobně se vyjadřovala k podkladům, které předložil. Předseda žalovaného sice v napadeném rozhodnutí (str. 11 odst. 2) uvedl, že: „*doklady č. 15 a 17 byly přeloženy teprve společně s podáním rozkladu. S ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., v němž je zakotvena koncentrační zásada, není možné, aby navrhovatel v odvolacím řízení (resp. v řízení o rozkladu) předkládal další důkazní materiály, které mohl uplatnit již dříve,*“ z dalšího odůvodnění však vyplývá, že i tyto důkazy vzal v potaz a při zjišťování skutkového stavu z nich vycházel (viz str. 17 odst. 2).

[86] K této skupině námitek lze proto uzavřít, že procesní postup žalovaného byl nezákonný a předseda žalovaného ve svém rozhodnutí nepřiléhavě poukazoval na to, že k důkazním návrhům přiloženým k rozkladu se nepřihlíží, tato pochybení však neměla vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatelka se seznámila se všemi relevantními podklady, v řízení o rozkladu měla dostatečný prostor na ně reagovat a předseda žalovaného vzal její reakci v potaz.

[87] Stěžovatelka dále namítala, že žalovaný vycházel z dokumentů v cizím jazyce, aniž by byly opatřeny úředně ověřeným překladem do českého jazyka, což je dle jejího názoru v rozporu s § 16 správního řádu a judikaturou zdejšího soudu.

[88] Podle § 16 odst. 1 správního řádu je úředním jazykem český jazyk (účastníci mohou jednat a listiny předkládat také v jazyce slovenském). Podle odst. 2 [p]ísemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Takové prohlášení může správní orgán učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet řízení v budoucnu.

[89] Výkladem citovaných ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, č. 3239/2015 Sb. NSS. Dospěl v něm k závěru, že ve správním řízení není za všech okolností nutné pořizovat překlad listiny v cizím jazyce do jazyka českého. Za situace, kdy cizímu jazyku rozumí správní orgán i účastníci řízení a není spor o to, jaký je obsah listiny, by lpění na překladu bylo přehnaně formalistické a v rozporu se zásadami efektivity a hospodárnosti řízení.

[90] Devátý senát se zcela ztotožňuje se závěry rozšířeného senátu, nevidí důvod se od nich odchýlovat (ostatně tak bez dalšího ani učinit nesmí, viz § 17 odst. 1 s. ř. s.) a v podrobnostech proto odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí. K námitce stěžovatelky dodává, že rozhodnutím rozšířeného senátu byl překonán názor vyjádřený v rozsudku sp. zn. 4 As 12/2011, respektive byl odstraněn rozpor v judikatuře, který byl rozsudkem čtvrtého senátu založen. Z tohoto rozsudku proto vycházet nelze.

[91] Nejvyšší správní soud aplikoval uvedená pravidla na nynější věc a dospěl ke shodným závěrům jako městský soud.

[92] Ve správním spise se nachází několik cizojazyčných listin (všechny byly předloženy Plzeňským Prazdrojem). První skupinu z nich tvoří rozhodnutí cizích soudů v anglickém a německém jazyce. Druhou skupinu představují dopisy či zprávy v anglickém jazyce mezi členy představenstva stěžovatelky, zaměstnanci Plzeňského Prazdroje a v jednom případě osobami jednajícími za společnost Transmark (jejíž role nebyla nijak objasnována). Konkrétně se jedná o dokument „*Supplement to the negotiation*“, který byl přílohou e-mailu ze dne 28. 2. 2007, e-mail ze dne 19. 6. 2007 a e-mailovou komunikací ze dne 18. a 19. 6. 2007. Do třetí skupiny spadá jediný dokument, a to výtisk jednoho listu s nápisem: PILSNER ČESKÁ HOSPODA.

[93] U první skupiny vůbec nepřipadá porušení § 16 správního řádu v úvahu, protože se nejedná o důkazní prostředky, ale o soudní rozhodnutí předložená na podporu právní argumentace. Žalovaný ani jeho předseda navíc z těchto rozhodnutí nevycházel.

[94] Porušení citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud neshledal ani u druhé skupiny dokumentů – komunikace v anglickém jazyce. Vzhledem k tomu, že (tehdejší) členové představenstva stěžovatelky v anglickém jazyce bez problémů komunikovali s ostatními zúčastněnými osobami, nemá Nejvyšší správní soud nejmenší pochybnost o tom, že tento jazyk dostatečně ovládali. O obsahu listin nevznikl spor [ten je o to, co lze z tohoto obsahu dovozovat, viz část VI. c) tohoto rozsudku]. Lze také bezpečně vycházet z toho, že listinám rozuměl také žalovaný, jelikož z nich vycházel, aniž by si musel překlad pořizovat.

[95] Podobně tomu je u posledního cizojazyčného podkladu, nápisu PILSNER ČESKÁ HOSPODA. Vzhledem k tomu, že žalovaný i účastníci správního řízení shodně pracují s výše uvedeným překladem, jazykové znalosti všech evidentně dostačují k porozumění tomuto jednoduchému textu. O obsahu ani zde není sporu.

[96] Lze tedy uzavřít, že v nynější věci nevznikla nutnost pořídit překlad cizojazyčných listin a žalovaný postupoval v souladu s § 16 správního řádu. Stěžovatelka ostatně ani nikdy netvrdila, že neovládá anglický (či ruský) jazyk nebo že dokumentům ve spise nerozumí, omezuje se pouze na formální námitku o absenci překladu. Vzhledem k tomu, že již městský soud odkazoval na usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 9 As 12/2014, kde je velmi přesvědčivě vysvětleno, proč je takový požadavek formalistický a nesledující smysl citovaného ustanovení, kasační námitka se jeví účelově.

VI. c) Dotčení autorských práv stěžovatelky

[97] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k otázce, která je podstatou celé věci, a sice zda může být dílo – font Kolkovna dotčeno užíváním napadené ochranné známky. Stěžovatelka jako osoba, které svědčí autorská práva na základě výhradní licence udělené autorem díla, tvrdí dotčení majetkových autorských práv (osobnostní autorská práva náleží výlučně autorovi díla a jsou nepřevoditelná, viz § 10 - 12 autorského zákona).

[98] V soudním řízení je spor již o to, zda je pojmově možné, aby dotčení stěžovatelčiných práv bylo důvodem k prohlášení neplatnosti ochranné známky. Stěžovatelka má za to, že to možné je. Žalovaný a Plzeňský Prazdroj konstruuji verzi, dle které § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách počítá pouze s dotčením díla jako takového (v jeho textu je *pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovanebo označení dotčeno*), tudíž vůbec nechrání majetková autorská práva (za účelem jejich ochrany může stěžovatelka podat civilní žalobu). Jako příklad dotčení díla je uváděno snížení hodnoty díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona (jedná se o součást práva na nedotknutelnost díla, které je osobnostním právem náležejícím výlučně autorovi).

[99] Pro posledně uvedený výklad není v nynější věci místo, a to především proto, že nemá předobraz v napadeném správním rozhodnutí. Předmětem přezkumu správních soudů přitom je správní rozhodnutí a jeho důvody. Tyto důvody nelze později měnit či napravit jejich případné nedostatky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58).

pokračování

[100] Předseda žalovaného věnoval značnou pozornost tomu, zda stěžovatelka v rozhodné době souhlasila s užitím fontu Kolkovna ve výše zobrazeném označení, které bylo následně zapsáno jako ochranná známka, respektive zda font byl užíván s jejím vědomím (str. 14 odst. 3 – str. 17 odst. 1). Bylo by nesmyslné, aby této otázce věnoval tolik prostoru, pokud by měl za to, že relevantní dotčení majetkových práv stěžovatelky vůbec nepřipadá v úvahu.

[101] V napadeném rozhodnutí je jediná zmínka, u které by se mohlo zdát, že s výše uvedeným výkladem souvisí: na konci rozhodnutí (str. 17 odst. 2 – str. 18 odst. 1) je uvedeno, že stěžovatelka využila k ochraně svých práv nesprávný institut a může podat civilní žalobu. Předseda žalovaného zde však reaguje výlučně na zjištění, že neshody mezi stěžovatelkou a Plzeňským Prazdrojem vznikly až po zápisu ochranné známky, přičemž pro posouzení návrhu je rozhodná doba v době zápisu. To je diametrálně odlišný argument, než že § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách vůbec necílí na ochranu majetkových autorských práv.

[102] Žalovaný i jeho předseda ostatně vycházeli z toho, že stěžovatelka jakožto osoba s odvozenými autorskými právy byla oprávněna k podání návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky podle citovaných ustanovení (v prvostupňovém rozhodnutí je to uvedeno výslovně na str. 8 v odst. 1, z rozhodnutí o rozkladu to vyplývá implicitně). Pokud by měli za to, že pro řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti je relevantní pouze dotčení díla v úzkém slova smyslu, např. opakovaně zmiňovaný zásah do nedotknutelnosti díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona, není zřejmé, jaká svá práva by stěžovatelka mohla v tomto řízení chránit, když jí mohou náležet pouze práva majetková.

[103] Lze tedy uzavřít, že napadené správní rozhodnutí vycházelo z toho, že stěžovatelkou tvrzené dotčení jejích majetkových práv může být pro správní řízení relevantní.

[104] Městský soud závěry napadeného správního rozhodnutí do značené míry převzal (viz zejména str. 19), totéž lze proto konstatovat ve vztahu k napadenému rozsudku. Je nicméně třeba přiznat, že odůvodnění městského soudu je na první pohled poněkud matoucí a teprve na druhý pohled jsou závěry městského soudu patrné (stěžovatelka v této souvislosti zmiňuje zejména str. 13 odst. 3 napadeného rozsudku, ze kterého je však při pozorném čtení patrné, že nepředstavuje rozhodovací důvody městského soudu).

[105] Nejvyšší správní soud vycházel z výše uvedených důvodů z předpokladu, že dotčení majetkových autorských práv stěžovatelky je v nynější věci relevantní. Soustředil se proto na otázku, zda stěžovatelka ve správním řízení takové dotčení tvrdila a prokázala (§ 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách).

[106] Stěžovatelka odůvodnila návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky tím, že jí na základě výhradní licence udělené autorem fontu Kolkovna svědčí majetková autorská práva k tomuto fontu, využitým v ochranné známce, s čímž nesouhlasí. Není sporu o tom, že tato tvrzení prokázala předloženými podklady (zejména smlouvami s autorem fontu). Stěžovatelka tedy unesla své důkazní břemeno a bylo na Plzeňském Prazdroji jako vlastníkovu ochranné známky, aby stěžovatelčina tvrzení vyvrátil, případně relevantně zpochybnil. Plzeňský Prazdroj tak činil tvrzením, dle kterého stěžovatelka s užitím fontu souhlasila, což dokládala několika listinami. Žalovaný, jeho předseda i městský soud na jejich základě dospěli k závěru, že stěžovatelka souhlasila s užitím fontu v projektu PUOR, jehož součástí je i napadená ochranná známka. Nepovažovali za podstatné, že nebyla uzavřena písemná sublicenční smlouva (přípustná je i ústní forma), ani že souhlas byl původně pouze konkludentní formou.

[107] Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány i městský soud správně soustředily svoji pozornost na to, zda byl v době zápisu ochranné známky udělen souhlas s užitím fontu. Vzhledem k tomu, že podstatou věci bylo posouzení oprávněnosti užití fontu v ochranné známce, nebylo až tak důležité, jakou formou byl souhlas udělen (písemně či ústně, výslovně či konkludentně, formou sublicenční smlouvy či jinak). S ohledem na to a také na dále uvedené nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné se vyjadřovat k polemikám stěžovatelky ohledně dodržení náležitostí sublicenční smlouvy podle autorského zákona v tehdy platném a účinném znění.

[108] Zcela zásadní naopak je, že správní orgány i městský soud vycházely z chybné úvahy, že pro účely nynější věci je postačující prokázání udělení souhlasu s užitím fontu ve výše zobrazeném označení, nikoli specificky v ochranné známce. Byť se fakticky jedná o totéž (označení je stále jedno a totéž), právně jsou tyto způsoby odlišné. Registrací ochranné známky je podstatně posíleno postavení jejího vlastníka, neboť nabývá práv z ochranné známky (§ 8 zákona o ochranných známkách). V případě, kdy je v ochranné známce užito dílo, ke kterému má jiná osoba autorská práva, jsou práva a povinnosti vlastníka ochranné známky a osoby s autorskými právy rozložena jinak než v případě „pouhé“ smluvní licence k užití díla. Zejména je třeba zdůraznit, že v takové situaci je to vlastník ochranné známky, kdo má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna, a jeho právo má absolutní povahu (srovnej také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 9 A 173/2012 - 69). Z tohoto důvodu je nezbytné, aby přihlašovatel takové ochranné známky disponoval souhlasem autora s užitím jeho díla v ochranné známce, jinak se vystavuje nebezpečí, že ochranná známka nebude zapsána na základě námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách, případně bude prohlášena za neplatnou v řízení podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách.

[109] Ve správním spise se nenacházejí žádné podklady, ze kterých by udělení takového souhlasu, byť nepřímě, vyplývalo. Nevyplyvá z něj ani to, že by stěžovatelka udělila neomezený souhlas k užití fontu v projektu PUOR s tím, že nedílnou součástí tohoto projektu je i ochranná známka.

[110] Z manuálu PUOR, kterému kladly správní orgány značnou důležitost, nelze vycházet, protože nemá vypovídací hodnotu. Jedná se o nedatovaný a především nepodepsaný dokument, který předložil Plzeňský Prazdroj. To, že je v jeho textu uvedeno, že písmo Kolkovna je v projektu PUOR užíváno se souhlasem Kolkovna a. s. (navíc se ani nejedná o přesný název stěžovatelky), ještě neznamená, že stěžovatelka takový souhlas udělila, jde o jednostranné vyjádření Plzeňského Prazdroje.

[111] Nic podstatného neplyne ani z e-mailu z 28. 2. 2007 od L. N. S. F. Jedná se o přeposlanou zprávu od A. B. (tehdejší člen představenstva stěžovatelky) J. S. (společnost Transmark), L. N. a V. K. (zaměstnanci Plzeňského Prazdroje) a S. S. (zřejmě také společnost Transmark), jejíž přílohou je dokument „doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007, respektive jeho anglická verze „*Supplement to the negotiation*“, podepsaný tehdejšími členy představenstva stěžovatelky (A.B., J.Ch.). V těle e-mailu není v podstatě žádný text, relevantní by tedy mohl být pouze obsah příloh. Ani z těch však nelze vyčíst nic jiného, než že stěžovatelka se aktivně podílela na budování projektu PUOR, jehož se i nadále účastní, že do toho projektu vložila své unikátní know-how, spolupracuje s majiteli příslušných autorských práv a má zájem na ochraně svého know-how v projektu. Jedná se tedy o obecná prohlášení o spolupráci na projektu PUOR, aniž by bylo jasně vymezeno, co se vůbec tímto projektem míní, jaké je přesně postavení stěžovatelky v projektu (kromě toho, že provozuje několik restaurací do něj zapojených), jak byly s Plzeňským Prazdrojem či dalšími osobami dojednány smluvní vztahy, co si konkrétně lze představit

pokračování

pod vložení know-how do projektu a tak dále. Jinými slovy, nelze z nich vyvodit nic jiného, než obecný závěr, že stěžovatelka aktivně spolupracovala na projektu PUOR. O tom ale není ve věci sporu a nespovídá to o udělení souhlasu s užitím fonu Kolkovna v ochranné známce.

[112] Zajímavější je obsah e-mailové komunikace z 18. a 19. 6. 2007 a e-mailu z 19. 6. 2007. Jedná se o konverzaci, které se aktivně účastnili L. N. (Plzeňský Prazdroj) a J. Ch.(stěžovatelka), pasivně jsou v ní účastny také další osoby. Jejím předmětem je konkrétní podoba označení PUOR s částmi textu v azbuce pro nově otevíranou restauraci v Rusku. Z toho by bylo možné dovozovat souhlas s užitím fonu Kolkovna v tomto označení, o možnosti užití v ochranné známce to však nespovídá. V e-mailech jsou dále zmínky o mezinárodních ochranných známkách PUOR: předmětem e-mailu od L. N. z 19. 6. 2007 je „souhlas s použitím ochranné známky PUOR“, v jeho textu L. N. uvádí, že v příloze zasílá návrh souhlasu ochranné známky pro použití na nově otevírané restauraci (z kontextu je zřejmé, že v Rusku), v e-mailu od L.N. z 18. 6. 2007 se hovoří o požadavku o odsouhlasení užití ochranné známky Pilsner Urquell spojené s projektem PUOR a je v něm zmínka o přihláškách třech mezinárodních ochranných známek. Ani z těchto zmínek však nevyplývá, že by stěžovatelka kdy dala Plzeňskému Prazdroji souhlas s užitím fonu Kolkovna v napadené ochranné známce. Jedná se o okrajové poznámky (předmětem byla podoba označení na nové restauraci), ochranné známky nebyly specifikovány, nejednalo se o napadenou ochrannou známku, ale o mezinárodní ochranné známky. Především ale jde o konstatování zaměstnance Plzeňského Prazdroje L. N. o existenci mezinárodních ochranných známek, respektive jejich přihlášek, což nijak nevyovídá o tom, že by kdy stěžovatelka souhlasila s užitím fonu Kolkovna v nyní napadené ochranné známce. Z výše uvedeného lze pouze dovozovat, že stěžovatelka musela vědět, že Plzeňský Prazdroj podal přihlášky mezinárodních ochranných známek.

[113] Možná vědomost stěžovatelky o podání přihlášky napadené ochranné známky (e-maily se týkaly mezinárodních ochranných známek, ne známky nyní napadené) a to, že proti přihlášce nepodala námítky podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách či jejímu zápisu jinak nebránila (např. jednáním s Plzeňským Prazdrojem), není v nynější věci důležité. Správní orgány, městský soud a Plzeňský Prazdroj z neaktivity stěžovatelky v době podání přihlášky ochranné známky spekulativně dovozovaly konkludentní souhlas s užitím fonu v ochranné známce, ale jediné, co bylo zjištěno, je, že stěžovatelka v době podání přihlášky ani několik let poté nejednala. Z ničeho nevyplývá, že by tak činila proto, že s užitím fonu v ochranné známce souhlasila, její důvody ostatně mohly být zcela jiné, např. že v rozhodné době vůbec nevěděla o podání přihlášky nebo že chtěla věc řešit dohodou s Plzeňským Prazdrojem, to ale není podstatné. Podstatné je, že Plzeňský Prazdroj nepředložil žádné podklady, které by dokládaly souhlas stěžovatelky.

[114] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že prohlášení ochranné známky za neplatnou má závažné důsledky, zejména proto, že toto prohlášení má účinky *ex tunc* (§ 32 odst. 4 zákona o ochranných známkách, s výjimkami dle § 33 téhož zákona). Samotná tato skutečnost ale nemůže být důvodem k tomu, aby k prohlášení neplatnosti nedošlo, jak požaduje Plzeňský Prazdroj; při takovém výkladu by k prohlášení neplatnosti podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách (tedy v řízení zahájeném na návrh osoby oprávněné k podání námitek podle § 7 a z důvodů tam uvedených) nemohlo dojít prakticky nikdy. Zákon o ochranných známkách nestanovuje povinnost podat námítky proti zápisu ochranné známky podle § 7 a s jejich nepodáním ani nespojuje žádné důsledky; je na uvážení dotčené osoby, zda proti zápisu podá námítky, později navrhne prohlášení neplatnosti ochranné známky, či se nebude bránit nijak. Podání návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách ani není nijak časově omezeno. Z pohledu

splnění zákonných podmínek pro prohlášení neplatnosti ochranné známky proto nelze postup stěžovatelky hodnotit jako vadný.

[115] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány i městský soud chybně vyhodnotily nejpodstatnější otázku nynější věci, a sice zda stěžovatelka udělila Plzeňskému Prazdroji souhlas s užitím fontu Kolkovna v ochranné známce; z podkladů doložených ve správním řízení nic takového nevyplývá. Zdůrazňuje nicméně, že se s ohledem na předmět nynější věci soustředil výlučně na otázku udělení souhlasu k užití fontu v ochranné známce, nikoli případnou možnost Plzeňského Prazdroje užívat označení jako takové.

VII. Závěr a náklady řízení

[116] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek proto zrušil podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s.

[117] Dále zhodnotil, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí. Postupoval proto podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a rozhodl též o zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude v něm vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[118] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského (zde městského) soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[119] Stěžovatelka měla ve věci úspěch a podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. jí tak náleží náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěch neměl.

[120] Důvodně vynaložené náklady stěžovatelky v řízeních před městským soudem jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce stěžovatelky dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce učinil v řízeních před městským soudem šest úkonů právní služby, a to (i.) převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, (ii.) podání žaloby, (iii.) podání repliky, (iv.) účast na jednání dne 7. 11. 2017 - první dvě hodiny, (v.) účast na jednání dne 7. 11. 2017 - druhé započaté dvě hodiny, (vi.) účast na jednání dne 14. 11. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], paušální náhrada hotových výdajů zástupce za jeden úkon právní služby činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů zástupce za zastupování stěžovatelky v řízeních před městským soudem činí celkem 20 400 Kč [6 x (3 100 Kč + 300 Kč)].

[121] Důvodně vynaložené náklady řízení před Nejvyšším správním soudem jsou tvořeny soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce stěžovatelky podle advokátního tarifu. Zástupce učinil v řízeních před Nejvyšším správním soudem tři úkony právní služby, a to (i.) podání první kasační stížnosti, (ii.) podání druhé kasační stížnosti, (iii.) podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].

pokračování

Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], paušální náhrada hotových výdajů zástupce za jeden úkon právní služby činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů zástupce za zastupování stěžovatelky v řízeních před Nejvyšším správním soudem činí celkem 10 200 Kč [3 x (3 100 Kč + 300 Kč)].

[122] Žalovaný je povinen stěžovatelce zaplatit náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech v celkové výši 38 600 Kč (3 000 Kč + 20 400 Kč + 5 000 Kč + 10 200 Kč) k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[123] Žalovaný úspěch ve věci neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. *a contrario*).

[124] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť tu by jim soud přiznal pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). K takovému postupu nebyly v nynější věci podmínky, osobě zúčastněné na řízení II) navíc v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu